

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Раднево, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20215520100830 по описа за 2021 година

Производството е по Закона за защита от домашното насилие.

Постъпила е молба от АЛ. СТ. Н., за оказване на защита поради извършен спрямо нея акт на домашно насилие от лицето М. М. М..

Молителката твърди, че с лицето М. М. М. е живяла на семейни начала от 2018 г. и от това съжителство се родило детето им С. М.а М.а на 16.03.2020 г. Твърди, че поради агресивно поведение на ответника и непрестанни скандали от ревност през септември 2021 г. напуснала заедно с детето семейното им жилище и се преместила да живее при родителите й. Твърди, че след раздяла ответникът започнал да се държи още по-агресивно спрямо нея, посрещал я на улицата и започвал да й крещи, да я обижда, пред хората, пред детето, заплашвал я, следял я къде и с кого ходи, казвал й да не се среща с други мъже и й налагал различни забрани, звънял и многократно и продължително по телефона. Твърди, че в техните скандали били въввлечени и нейните родители, които се опитали да му обяснят, че няма как да са повече заедно, поради което били предупредени от органите на полицията. Твърди, че за всичко това сигнализирала многократно полиция и прокуратура, но не получила съдействие от тях. Твърди, че ответникът постоянно и звънял и пишел съобщения по всякакво приложения на телефона, като я наричал „***“ и „да спряла с тези *** номера“. Твърди, че на 20.11.2021 г. около 10,40 часа в

гр. Раднево, ул. *****, ответникът ѝ отправил заплахи, че ще я изрине, казал ѝ, че била „***“ и че правила „*** номера“. Твърди, че след това около 11,00 часа на същия ден я преследвал пеш и с автомобил Фолксваген Пасат с рег. № ****, през центъра на града до парк на ул. „Васил Левски“, като ѝ говорил да му предаде детето за лични контакти. Твърди, че след това продължил да ѝ говори, че била долна, че ще си плати, че той нямало какво да губи, щял да публикува в социалните мрежи съдържание от сексуално естество като опозоряващи я снимки и видеоклипове, бил ѝ изпратил общо 32 смс-а.

Молителката иска съдът да постанови решение, с което бъдат наложени мерки за защита. Представя декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение. Представя писмена защита.

Ответникът М. М. М. се явява в откритото съдебно заседание с упълномощения адвокат Ч., като оспорва молбата за защита от домашно насилие. Оспорва да е извършил спрямо молителката акт на домашно насилие на 20.11.2021 г. Твърди, че не е пресрещал молителката, не е имал агресивно поведение спрямо нея, не е крещял, заплашвал или следил, както и да се среща с други мъже и да има контакти с други хора и да ходила по заведения. Твърди, че единствено искал да взема и да вижда дъщеря си.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, намира за установено по релевантните за спора факти и от правна страна следното:

По делото е представена декларация от молителката по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, приложена към молбата за защита от домашно насилие, в която са описани обстоятелства за извършени вербални действия от страна на ответника на дата 20.11.2021 г., описани и в молбата за защита от домашно насилие.

Безспорно е между страните обстоятелството, че по време на съвместното им съжителство на 16.03.2020 г. се родило детето С. М.а М.а /това обстоятелство не се оспорва от страните/, като молителката живее на адрес гр. Раднево, ул. „*****“ № 5, а ответникът на адрес гр. Раднево, ул. „*****“ № 11.

По делото е прието като писмено доказателство справка за съдимост на ответника М. М. М., от която е видно, че същият не е осъждан. От справката

за съдимост не следват пряко изводи досежно това дали е извършен конкретно твърденият в молбата акт за домашно насилие. Същата единствено би могла да се кредитира като доказателство за съдебното минало на ответника, неговото отношение към правния ред в страната и като характеристична справка.

Приета е по делото справка за наложени мерки по ЗЗДН на ответника, като е видно, че спрямо ответника М. М. М. до момента няма налагани мерки по ЗЗДН.

По делото е приета за послужване прокурорска преписка № 9767 от 2021 г. на РП-Стара Загора, ТО-Раднево, от която е видно, че същата приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 25.10.2021 г. Преписката е била образувана по заявление на молителката А.Н. за това, че ответникът М.М. системно ѝ причинявал психически тормоз и ѝ отправял заплахи за саморазправа. В преписката се намира сведение от 12.10.2021 г., написано и подписано от ответника, в което не оспорва, че с молителката са имали скандали и са си казвали неща, които не мислили и са казвали от яд, а той казвал неща, защото искал да вижда детенцето си. Този документ е подписан от ответника частен документ и доказва негативни за него факти с материална доказателствена сила /самопризнание за осъществен в миналото факт/.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетели. От техните показания се установява идентична фактическа обстановка относно изложените в молбата за защита данни за осъществена кореспонденция между страните на 20.11.2021 г. Видно е, че на тази дата молителката е звъннала на майката на ответника В.Е. да излезе да види детето, тъй като молителката ще мине през нейния блок, което се е случило. Молителката А. отишла с детето и със своята приятелка С.Т. /също свидетел по делото/ заедно с нейното дете през блока на св. В.Е.. В този момент се е появил ответникът с колата си, бил ядосан, защото не можел да вижда детето, не можел да се свържи с молителката и да разбере кога да види детето, ответникът се скарал с молителката, казал ѝ да е правила „*** номера“, на което св. Е. му казала „да се успокои“, „да не вика“ и „да не се ядосва“, но той „не я отразил“ /така св. С.Т./. Молителката се разстроила, хванала детето за ръка и се отдръпнала към посока общината, като св. С.Т. останала при

ответника М.М., на което той я попитал дали е бил понякога лош като баща, а тя му отвърнала, че като се държи така с молителката А. се разстройва детето и че не оспорвала какъв родител е той. Тогава молителката А. звъннала на баща си Стоян Н. да дойде, той откликнал и дошъл почти веднага, тъй като бил с колата наблизко /така от неговите показания/ и влезнал в спор с ответника, за да ги остави да се разходят на спокойствие с детето в парка. След това ответникът М.М. се махнал, а те продължили с децата, след което няколко минути по-късно, в движение по улиците, ответникът преминал с колата покрай тях, молителката го видяла и казала на св. Т., че „сега пак ще дойде и пак ще стане панаир, ще си викат и ѝ предложила да се прибират“. Тогава св. Т. и молителката А. отишли с децата в парка, където ответникът М. дошъл с 2 сокчета за децата, но се държал добре, но отново започнал да вика на молителката, че „нямало какво да го отдели от детето му, ще си я вижда, ще му я даде ли в 4 часа“, но тогава се появил пак бащата на молителката и му казал, че детето е тук и може да го вижда, но да няма комуникация с молителката, нещата се успокоили, ответникът си поиграл с децата, после станало време за обяд и тръгнали да се прибират. Тогава ответникът пак се появил с автомобила си, при което молителката отново се разстроила и помолила св. Т. да я изпрати до тях, защото не искала да се прибира сама. Молителката А. отказвала на св. Т. да излиза сама и излизала само ако свидетелката отивала да я вземе и придружавала после до тях. Св. Т. посочва, че било факт, когато ходила да забира или оставя молителката А., имало случаи ответникът М.М. да е с колата пред тях, просто стоял там, а това притеснявало молителката, защото стоял там, гледал я, следял я, ставали кавги. От показанията на св. Т. е видно, че ответникът физически не е посягал на молителката, като неговите действия са само вербални, като бил афектиран използвал „силни думи“, които разстройвали молителката. Св. Т. чула ответникът да употребява към молителката по време на скандала на 20.11.2021 г. думите „ще те изрина, стига с тия *** номера“.

Действително, установява се, че това поведение на ответника на 20.11.2020 г. е провокирано от обстоятелството, че молителката не му вдига телефон, не му връща на съобщенията, като цяло избягва комуникация с него, но се установява също, че това се дължи именно на поведението на ответника, която денонощно звъни и пише съобщения по всевъзможно приложения на телефона на молителката и на нейните родители. В този смисъл са

показанията на св. Т. и св. Н., последният като баща на молителката многократно налагало се да я защитава и с пряк допир с поведението на ответника. Св. Н. посочва, че това поведение на ответника М.М. не е инцидентно, като било системно и постоянно подлагал на тормоз него и неговото семейство, както и комшиите им, тъй като стоял с колата пред блока им, надувал силна музика, форсирал автомобила си, „пускал пиратки“, въобще осъществявал всевъзможни наглед неопасни действия, макар и в разрез с нормалното обществено поведение, но което поведение пък буди притеснение у всички тях системно и в продължителен период време. Именно затова и се е стигнало до такава ескалация на напрежението, притеснение и уплаха при идването на ответника на публични места, където е молителката. Дори и неговата майка В.Е. не е била способна да го укроти, а той дори не я отразявал. Това води на извод, че когато ответникът е афектиран, независимо поради каква причина /дали защото не е получил отговор кога ще вижда детето си, дали по друга причина, имаща връзка с отношенията му с молителката/, той използва силни думи, нелицеприятни, които могат да оставят негативен отблясък в психиката на приемащия ги, към който са насочени, а в случая молителката А.. Натрупването и повтарянето на подобни случаи винаги засилва чувството на тревожност, затова и молителката на дата 20.11.2021 г. неколкратно е търсила съдействие от баща си, както и от приятелката си св. Т..

По делото са приети като веществени доказателства извлечения на хартия от кореспонденция от приложения в телефона, които не може да се провери от самите хартиени извлечения от кои телефонни номера или акаунти в социални мрежи са изпращани. Обаче водената кореспонденция между страните по телефон и различни телефонни приложения и социални мрежи се установява от гласните доказателства, като свидетелят Н. потвърждава, че ответникът М.М. звънял и писал на молителката А. многократно, като дори имало случай за 1-2 часа имало около 25 пропуснати обаждания. Това св. Н. го квалифицира като психически тормоз срещу молителката, поради която причина се налагало многократно да я защитава от ответника.

Също от показанията на св. Н. е видно, че след постановяване по настоящото дело на заповедта за незабавна защита по реда на чл. 18 ЗЗДН ответникът спрял да ходи пред тях, нещата се успокоили, всичко

приключило.

Други доказателства не са ангажирани по делото.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които са или са били във фактическо съпружеско съжителство. Връзката между извършителя на домашно насилие и жертвата не е безкрайна, а е лимитирана в разпоредбата на чл. 3 ЗЗДН. Така в чл. 3, т. 2 ЗЗДН е предвидена защита от закона от всяко лице, пострадало от домашно насилие, извършено от лице, с което е било във фактическо съпружеско съжителство, както и в чл. 3, т. 3 - лице, от което има дете. В случая се установява, че молителката и ответникът са живели във фактическо съжителство 5 години и имат родено дете С., с оглед на което е налице посочената между страните връзка по чл. 3, т. 2 и т. 3 ЗЗДН и е принципно възможна защитата по реда на ЗЗДН.

В производството по ЗЗДН е налице облекчено доказване в полза на пострадалите от домашно насилие лица. Допустими са всички доказателствени средства по ГПК, както и доказателствените средства, посочени с разпоредбата на чл. 13 от ЗЗДН, като в случаите, когато няма други доказателства, декларацията на пострадалото лице по чл. 9, ал.3 ЗЗДН е достатъчно основание за издаване на заповед за защита. Разумът на закона е заповедта за защита да се основава само на декларацията когато поради особеностите на случая не могат да се ангажират никакви други доказателства за насилието – то е извършено в място, където други лица не са присъствали, няма видими белези от извършеното физическо насилие или пострадалият се е намирал в невъзможност да се снабди своевременно с медицинско удостоверение, липсвали са и свидетели, които да възприемат последиците от насилието непосредствено след извършването му. Във всички останали случаи, съобразно твърденията в молбата са налице доказателства, които пострадалият следва да ангажира, тъй като тежестта за доказване на факта на насилието е негова.

В разглеждания случай са събрани доказателства /писмени, гласни/, които потвърждават изнесените в молбата за защита факти, дори и изясняват доста повече подробности около случая на 20.11.2021 г., както и за предходни

и последващи периоди, които имат косвено значение за поведението на ответника и за емоционалното и психичното състояние на молителката.

Осъществените от ответника спрямо молителката вербални изрази, следва да се субсумират под нормата на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН в частта досежно психическо насилие, а преследването с колата при толкова молби да не го прави от нейна страна, от страна на майката на ответника и от страна на бащата на молителката, се субсумира и в хипотезата на принудителното ограничаване на личния живот и личната свобода, тъй като молителката я е било страх да излиза сама. Неминуемо изречените от ответника заплашителни изрази и цялостното му поведение към молителката на 20.11.2021 г. представляват извършен акт на психическо насилие и ограничаване на личната свобода и личния живот. Законът защитава лицата изначално от подобни прояви, които в зависимост от психиката на всеки човек могат да имат различно проявление. Липсата на съдебна намеса при подобно поведение би довело до липса на възпиращо спрямо ответника действие и ще доведе до продължаване на това установило се недопустимо негово поведение спрямо молителката. Освен това се установи, че вече постановената незабавна защита по реда на чл. 18 ЗЗДН е дала своя положителен ефект, което косвено потвърждава необходимост от предприемането на мярка за защита.

За пълнота на изложението ще се отбележи, че независимо колко е основателна или не причината за поведението на ответника М.М., тоест дали молителката не му е отговаряла кога ще може да види детето, самото поведение на ответника е в разрез със законовите забрани за обществен ред и спокойствие, накърняват психичния интегритет на молителката. Въпросите относно детето се решават по съответния законов ред, а не чрез използваните от ответника способности на дата 20.11.2021 г. Това е видно и от представените от ответника писмени доказателства по делото за образувано производство по реда на чл. 127, ал. 2 СК от страна на молителката А.Н. срещу ответника М.М. /л.34-36/, които пряко потвърждават, че молителката иска уточняване помежду им на отношенията спрямо детето, а косвено, че няма против ответникът да вижда детето, но иска спиране на поведението му към нея, квалифицирано от съда като акт на домашно насилие, което поведение е спряло след издадената заповед по реда на чл. 18 ЗЗДН, която е изпълнила ефективно своята законова цел.

С оглед интензитета на извършения акт на домашно насилие съдът намира, че адекватни мерки са тези по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН чрез задължаване на извършителя да се въздържа от извършване на домашно насилие и по чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН - забрана на извършителя да приближава пострадалото лице, жилището, в което живее, местоработата /евентуална бъдеща/ и местата за социалните й контакти и отдиш, на по-малко от 50 метра, тъй като той може да се върне по всяко време при липса на постановена такава мярка за защита и да се продължи с обществено нетърпимото поведение. Съдът намира, че срокът за тази мярка следва да е 9 месеца, за да може да се продължи и задържи поддържането на нормални отношения между страните, което евентуално да прерасне в постоянно такова и при наличие на разрешен скоро спор за родителските права спрямо детето по реда на чл. 127, ал. 2 СК.

Съгласно чл. 5, ал. 4 ЗЗДН следва на ответникът да се наложи и глоба в минимален размер от 200 лв.

При този изход на спора ще следва ответникът на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН да бъде осъден да заплати дължимата за производството държавна такса в размер на 25 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва ответникът да бъде осъден да заплати на молителката разноските за производството в размер на 500 лв. платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 09.12.2021 г. /л.30/.

Водим от горното и на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДН, съдът

РЕШИ:

ЗАДЪЛЖАВА М. М. М., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „****“ № 11, и постоянен адрес гр. Раднево, ул. *****, ет. 1, ап. 4, да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо АЛ. СТ. Н., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. ****.

ЗАБРАНЯВА на М. М. М., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „****“ № 11, и постоянен адрес гр. Раднево, ул. *****, ет. 1, ап. 4, да приближава АЛ. СТ. Н., ЕГН *****, жилището, в което живее на адрес гр. Раднево, ул. ****, местоработата й и местата за социалните й контакти и отдиш, на по-малко от 50 метра, за срок от 9 /девет/ месеца.

НАЛАГА на М. М. М., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „****“ № 11, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер на 200 лв. (двеста лева), която да заплати по бюджета на съдебната власт по банкова сметка на РС-Раднево, като на основание чл. 22 от ЗЗДН да се издаде служебно изпълнителен лист при невнасяне на сумата в срок.

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „****“ № 11, да заплати по сметка на Районен съд – Раднево държавна такса за производството в размер на 25 лв. (двадесет и пет лева), като на основание чл. 22 от ЗЗДН да се издаде служебно изпълнителен лист за сумата при невнасяне на сумата в срок.

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. „****“ № 11, да заплати на АЛ. СТ. Н., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 500 лв. /петстотин лева/ разноси за производството.

Въз основа на съдебното решение **ДА СЕ ИЗДАДЕ** заповед за защита, като се посочат последиците при неизпълнението ѝ по чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН.

Заповедта подлежи на незабавно изпълнение, като обжалването на решението не спира изпълнението на заповедта.

Препис от решението и заповедта **ДА СЕ ВРЪЧАТ** на страните, както и на съответното РУ „Полиция“ по настоящия адрес на страните на основание чл. 16, ал. 3 ЗЗДН.

Решението подлежи на обжалване пред Старозагорски окръжен съд в седмодневен срок от връчване на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____